

Welkomstwoord

Zusters en broeders,

Van harte welkom op deze tweede zondag door het jaar. Vandaag staat opnieuw de zichtbare betekenis van het optreden van Jezus centraal. De afgelopen twee zondagen hoorden wij over de Openbaring van de Heer, Driekoningen en verleden zondag de Doop van de Heer. Vandaag horen wij het optreden van de Heer op de bruiloft van Kana. Drie zondagen waarin ons de heerlijkheid van de zoon wordt aangekondigd, je zou zelfs kunnen spreken van geproclameerd, want hij is zo werkelijk onder ons aanwezig, dat wij er alleen voor open moeten staan.

Vandaag beginnen wij eveneens de gebedsweek voor de eenheid van christenen. Als ik naar onze eigen gemeenschap kijk dan zie ik daarin een diversiteit, waarbij mensen van verschillende geloofsrichtingen hier samen komen. Niet alleen van verschillende geloofsrichtingen maar eveneens van levenskeuzen: twee mannen of twee vrouwen, man en vrouw, paren met kinderen, anderen alleen of met meerdere, die diversiteit is hier aanwezig. Bidden voor de eenheid is een intentieverklaring maar wat er werkelijk toe doet, is het in praktijk brengen, en dat gebeurt hier in de Antonius ook van harte. Keren wij in ons zelf om deze viering met een open hart te kunnen vieren.

Overweging

Zusters en broeders,

Vorige week eindigde de evangelielezing met de woorden: Gij zijt mijn zoon, de Welbeminde, in U heb ik mijn behagen gesteld.

In de eerste lezing van vandaag horen wij: Gij zult heten: "Mijn welbehagen, uw land, Gehuwde. Want in U heeft de Heer zijn behagen gesteld en uw land wordt Hem ten huwelijk gegeven.

In het evangelie van vandaag horen wij: Zo maakte Jezus te Kana in Galilea een begin met de tekenen en openbaarde zijn heerlijkheid. En zijn leerlingen geloofden in hem.

We kunnen ons voorstellen hoe het was als in die tijd op een bruiloft de wijn opraaakte. Mensen zouden verontwaardigd zijn, of nog erger: het gastgevende bruidspaar uitlachen. Het zou tot chaos leiden op een feest waar juist bij uitstek gemeenschap gevierd wordt. Maria de moeder van Jezus spreekt haar zoon aan; zij weet dat Hij uitkomst zou kunnen bieden. Maar Jezus weert dat aanvankelijk nogal koel af en wijst haar terecht: Vrouw is dat soms uw zaak? Maar dan geeft hij toch de bedienden opdracht om de kruiken te vullen met water. Hij doet verder niets, maar toch: het water blijkt veranderd in wijn. Hij heeft de orde hersteld waar chaos dreigde, een chaos die het gemeenschapsgevoel verstoord zou hebben.

Dit wonder is de eerste keer dat Jezus zijn heilzame, helende en gemeenschapsvormende kracht toonde in een concrete daad. Zijn optreden is immers gericht op het creëren van een levende en warme gemeenschap van mensen, die elkaar kennen en echt van elkaar houden. Dat was ook een belangrijk deel van Zijn nalatenschap dat de eerste christenen zo sterk gevoeld moeten hebben na Jezus' dood: een krachtig gemeenschapsgevoel, het gevoel bij elkaar te horen, iets belangrijks te delen.

Kunnen wij, tweeduizend jaar later, nog in eenzelfde spoor gaan? Heel gewetensvol, heel bewust, persoonlijk gekozen trouw aan de levende persoonlijkheid van de Man uit Nazareth en aan elkaar in naam van die trouw? Gedurende zijn hele korte leven riep Jezus op verdraagzaam, tolerant te zijn, niemand te veroordelen omdat hij anders denkt of anders geaard is. En leefde dat ook voor: door om te gaan met uitgestotenen, soms tot ongenoegen van de tempelleraren.

Oecumene belichaamt dit streven door ons te leren dat geen enkele godsdienst kan beweren als enige Gods wil en weg te kennen. Ze houdt ons voor de hele christenheid te zien als één gemeenschap van Godzoekers in hetzelfde spoor van zijn Zoon

Jezus. Zo kunnen we elkaar zowel achter het altaar als op de kansel waarlijk als gelijken ervaren.

Het nog maar kort geleden dat het ingezette synodaal proces in de katholieke kerk gestart is: de bisschoppen wordt gevraagd te luisteren naar alle gremia in de kerk. Iedereen wordt uitgenodigd om mee te denken over hoe in de toekomst gelovigen mee kunnen praten in de kerk. Paus Franciscus houdt ons voor: het synodaal proces maakt ons tot een kerk, die beseft dat luisteren 'meer is dan alleen maar horen'. Het gaat om gemeenschap, deelname en zending van alle gelovigen. Het is een hoopvol teken van toenadering van de leiding en geloofsgenoten niet van bovenaf, maar werkelijk van onderaf. Met een open houding naar geloofsgenoten van andere signatuur. Dat we de opdracht van Jezus door geven: de ander zien, horen en gekend weten als onze daadwerkelijke missie voor de toekomst. De gemeenschap van mensen op zoek naar zin in ons leven en waar iedere mening mag worden uitgesproken en kan worden gerespecteerd, en iedere roeping erkend wordt.

En waarom zouden we dat niet samen vieren, door het breken van brood en het heffen van het wijnglas? De bruiloft is bij uitstek het feest waar gemeenschap gevierd wordt, de eenwording van twee geheel verschillende mensen die elkaar gevonden hebben in liefde. Als dat geen mooie concretisering is van wat God met de mensen voorheeft en wat zijn Zoon ons predikte!

In de liefde en eenheid met God, waarvan het huwelijk ons het summum voorhoudt, hoeven wij onszelf niet meer 'verlatenen' te ervaren, ons leven niet als 'woestenij', maar delen wij in Gods 'welbehagen', zoals Jesaja ons in de eerste lezing voorhoudt. Amen.

Louis Sibbald

16-01-2022